

Arrest

nr. 124 712 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 13 augustus 2010 te Tilburg in het huwelijk met een Nederlandse onderdaan.

1.2. Op 13 september 2010 dient verzoeker een aanvraag in om, in de hoedanigheid van echtgenoot, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 1 februari 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verzoeker een bijkomende maand de tijd wordt gegeven om de vereiste documenten voor te leggen.

1.4. Verzoeker wordt op 14 maart 2011 in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 augustus 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 31 augustus 2012 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Gambiaanse

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 31.05.2012 afgevoerd is van ambtswege.

Bovendien blijkt uit het relatieverlag dd 07.04.2012, opgesteld door de politie van Turnhout dat betrokkenen een echtscheidingsprocedure hebben opgestart. Dit wordt bevestigd door de beschikking van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout dd 14.05.2012. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beiden.

Betrokkene ondertekende op 25.04.2012 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. '

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- *Sis - kaart: het feit dat betrokkene beschikt over een ziekteverzekering in België toont niet aan dat hij sociaal verankerd is in het Rijk of dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong schade zou berokkenen.*
- *Arbeidsovereenkomst sinds 01.01.2012 en loonfiches: betrokkene blijkt tewerkgesteld te zijn met een contract van onbepaalde duur. Dit toont echter niet aan dat hij in zijn land van herkomst geen kans heeft op het vinden van een job en vormt dus geen belemmering voor een terugkeer naar het land van oorsprong.*
- *Attesten inburgeringscursus: aangezien het volgen van een inburgeringscursus verplicht is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te raken.*
- *Medisch attest waaruit blijkt dat betrokkene gezond is: hieruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand geenzins een belemmering is voor zijn terugkeer naar zijn land van oorsprong, noch een verblijf in België noodzakelijk maakt.*

Gezien de korte tijd dat betrokkene in België is en op basis van deze voorgelegde documenten kan worden afgeleid dat de situatie van betrokkene in België nog niet van die aard is dat hij onlosmakelijk verankerd is in onze maatschappij of dat een terugkeer naar zijn land van herkomst betrokkene op enige wijze zou kunnen schaden.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg ingetrokken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat gezien de korte tijd dat verzoeker in België is en op basis van de door hem voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid dat de situatie van verzoeker in België nog niet van die aard is dat hij onlosmakelijk verankerd is in onze maatschappij of dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem op enige wijze zou kunnen schaden.

Terwijl overeenkomstig artikel 8, §1 en 2 EVRM dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven garandeert en luidt als volgt: [...]

En terwijl overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid van de Wet van 15.12.1980 het volgende wordt gesteld: [...]

Dat verzoeker volgende documenten heeft voorgelegd:

- *Sis-kaart*
- *Arbeidsovereenkomst dd. 1 januari 2012 en loonfiches*
- *Attesten inburgeringscursus*
- *Medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker gezond is*

Deze documenten zijn volgens de dienst Vreemdelingenzaken niet van aard te kunnen besluiten dat verzoeker onlosmakelijk verankerd is in onze maatschappij.

Dat verzoeker echter overtuigd is van het tegendeel.

De door verzoeker voorgelegde documenten tonen aan dat verzoeker, eens gevestigd te België, onmiddellijk het heft in handen heeft genomen teneinde zich zo snel mogelijk in regel te stellen met de Belgische normen.

Niet alleen zorgde verzoeker ervoor een ziekteverzekering af te sluiten, hij zette zich tevens ten volle in voor het volgen van een inburgeringscursus, waarbij het duidelijk zijn bedoeling was zich ten volle in de maatschappij te kunnen integreren en niet alleen op deze cursus aanwezig te zijn om te voldoen aan een hem opgelegde verplichting.

Het is foutief deze attesten van de baan te schuiven, louter door te stellen dat deze niets aantonen, aangezien het volgen van een inburgeringscursus verplicht is. Ook moet gekeken worden naar de inzet die verzoeker hier aan de dag heeft gelegd.

Verzoeker zette zich immers ten volle in om deze cursus tot een goed einde te kunnen brengen, precies om zijn verdere mogelijkheden in België verder te kunnen ontwikkelen om zo niet alleen zijn eigen boontjes te kunnen doppen, maar ook zijn echtgenote te kunnen onderhouden, doch ook om zijn sociale netwerken hier ten volle te kunnen ontwikkelen.

Tot op datum waarop hij recent werd ontslagen -juist owv de bestreden beslissing!!- , was verzoeker tewerkgesteld in [...], waarvoor hij ventilatiesystemen plaatste, hetgeen duidelijk aantoonde dat verzoeker alleszins niet bij de pakken wenste te blijven zitten, doch onmiddellijk zijn verantwoordelijkheid nam, door werk te zoeken én te vinden, dit terwijl zijn echtgenote werkloos was.

Ook nu nog neemt verzoeker zijn verantwoordelijkheid en betaalt hij zijn echtgenote maandelijks een onderhoudsuitkering van 200,00 euro.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker tot op heden niet uit de echt gescheiden is, doch dat de respectievelijke echtgenoten zich thans nog in de wettelijke verplichte 'bedenkttermijn' bevinden.

De bestreden beslissing houdt derhalve een ontoelaatbare inmenging in in het privéleven van verzoeker, doch eveneens in dat van zijn echtgenote.

De inmenging is absoluut niet noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land.

Verzoeker pleegde alleszins geen strafbare feiten en is absoluut niet naar België gekomen om te profiteren van het systeem. Eén en ander mag duidelijk blijken uit het feit dat hij zich onmiddellijk profileerde op de arbeidsmarkt en ook nu nog niets liever zou willen dan weer aan de slag te kunnen gaan en uit het feit dat hij een onderhoudsuitkering betaalt aan zijn echtgenote.

Ten onrechte besluit de Dienst Vreemdelingenzaken uit de voorgelegde Arbeidsovereenkomst dat een en ander niet zou aantonen dat verzoeker in zijn land van herkomst geen kans zou hebben op het vinden van een job.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat de economie in Gambia tot de slechtsten van de wereld behoort en dat er een groot werkloosheidscijfer heerst.

Verzoeker had zich ingezet om in Gambia iets op te bouwen, om in tijden van economische moeilijkheden toch een job te kunnen vinden, doch hij volgde de liefde naar het buitenland en gooide hiervoor alles wat hij had opgebouwd overboord. Een terugkeer naar Gambia zou betekenen dat verzoeker volledig van nul moet beginnen.

In een land met een zodanig hoge werkloosheidsgraad als Gambia, is het vinden van een nieuwe job, en dus het opbouwen van een nieuw (privé) leven, alleszins geen evidentie.

Ook hiermee hield de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing duidelijk geen of onvoldoende rekening. De toekomst van verzoeker wordt op deze wijze in belangrijke mate gehypothecerd.

Verzoeker pleegde eveneens geen strafbare feiten en is dat uiteraard ook niet van plan. Verzoeker verkeert tevens in goede gezondheid, zodat ook hier geen bescherming dient te worden geboden. [...]"

2.1.2.1. Artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden vormt, luidde ten tijde van de totstandkoming van de bestreden beslissingen als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...].

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op het in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoeker betwist niet dat hij zich ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen bevond in de situatie bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarin er een einde kon worden gesteld aan zijn verblijfsrecht. Zo betwist hij niet dat verweerder overging tot de beëindiging van het verblijfsrecht binnen de daarin gestelde termijn en evenmin dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote. Wel is verzoeker van mening dat er wel degelijk elementen in de zin van het derde lid van deze bepaling voorhanden waren die verhinderden dat zijn verblijfsrecht werd beëindigd en dat verweerder geen correcte beoordeling van deze elementen heeft gemaakt.

De Raad merkt in dit kader op dat uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat verweerder op 18 april 2012 een brief aan verzoeker richtte, die hem op 25 april 2012 werd betekend, waarin verzoeker werd uitgenodigd tot het voorleggen van bewijzen van een economische activiteit in België of van andere inkomsten in België, van het bewijs van bestaansmiddelen van andere gezinsleden, van het bewijs van ziektekostenverzekering, van het bewijs dat hij niet ten laste is van het OCMW, van zijn paspoort, van een medisch attest, van bewijzen van sociale en culturele integratie en van bewijzen van bindingen met het land van oorsprong. Tevens werd hem gevraagd mee te delen of er nog andere gezinsleden bij hem inwonen en, zo ja, hoe hecht zijn band met deze personen is en hoe lang hij reeds in België verblijft. Verzoeker maakte naar aanleiding van deze uitnodigingsbrief volgende stukken over: een kopie van zijn paspoort, F-kaart en SIS-kaart, een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met bijhorende loonfiches, bewijzen van de gevolgde inburgeringscursus en een medisch attest waaruit blijkt dat hij gezond is.

Een eenvoudige lezing van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden leert dat met de voorgelegde bewijsstukken rekening werd gehouden en op gemotiveerde wijze werd geduid waarom hieruit geen elementen blijken die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Verweerder stelde vast dat verzoeker nog maar korte tijd in België verbleef en dat uit de voorgelegde stukken kon worden afgeleid dat zijn situatie nog niet van die aard was dat hij onlosmakelijk is verankerd in onze maatschappij of dat een terugkeer naar het land van herkomst hem op enige wijze kon schaden. Specifiek wat de voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches betreft, merkte hij in dit verband op dat hieruit nog niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst geen kans heeft op het vinden van een job en aldus geen belemmering blijkt voor een terugkeer.

Wat het gevoerde onderzoek in het licht van de voorgebrachte elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verzoeker betoogt, wat zijn integratie betreft, dat hij zich reeds vanaf zijn aankomst in België heeft geconformeerd aan de Belgische normen en zich in regel heeft gesteld met de ziekteverzekering en met volle inzet de integratiecursussen heeft gevolgd. Evenwel kan van elke in België verblijvende vreemdeling worden verwacht dat hij zich in regel stelt met de ziekteverzekering en tevens kan van eenieder die verplicht is de integratiecursussen te volgen worden verwacht dat hij bij het volgen van deze cursussen de nodige inzet voor de dag legt, zodat louter op grond hiervan niet kan worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder stelde dat verzoeker, gelet op deze elementen, nog niet aantoonde op een bijzondere manier te zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij, te meer gelet op zijn korte verblijf in België.

Verzoeker verwijst verder naar zijn tewerkstelling in België en geeft aan dat het, gezien de zwakke economie in Gambia, niet evident is om in zijn herkomstland opnieuw aan het werk te kunnen. Hoewel het lovenswaardig is dat verzoeker in België was tewerkgesteld, kan gelet op de uiteenzetting van verzoeker nog niet worden vastgesteld dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat aldus nog niet blijkt dat verzoeker onlosmakelijk is verankerd in de Belgische maatschappij, waarbij ook rekening werd gehouden met de korte duur van het verblijf in België, of dat verzoeker in zijn land van herkomst geen kansen meer zou hebben op een job waardoor een terugkeer hem zou kunnen schaden. De Raad wenst in dit verband ook te benadrukken dat verzoeker wist, of diende te weten, dat hij enkel werd toegelaten tot een verblijf in functie van zijn echtgenote en dat onder bepaalde gevallen een einde kon worden gesteld aan dit verblijfsrecht indien er geen gezamenlijke vestiging meer was. Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker – waar hij betoogt dat de Gambiaanse economie tot een van de slechtste van de wereld behoort en er een hoge werkloosheid geldt, waardoor het geenszins een evidentie is om aldaar van nul af aan te beginnen – zich beperkt tot algemene beweringen die met geen enkel begin van bewijs worden gestaafd. Uit verklaringen opgenomen in het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België in een hotel in zijn herkomstland was tewerkgesteld. Verzoeker heeft derhalve in het verleden reeds succesvol een tewerkstelling in Gambia bekomen en er blijkt niet dat hij thans geen beroep kan doen op de bijkomende werkervaring die hij in België heeft opgedaan teneinde zijn zoektocht naar een tewerkstelling in zijn herkomstland te vergemakkelijken.

Verzoeker wijst er verder nog op dat hij de door een rechter bepaalde onderhoudsuitkering aan zijn echtgenote betaalt en geen strafbare feiten heeft gepleegd. Wat dit eerste betreft, merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijs voorlegt dat hij effectief de onderhoudsuitkering betaalt, zodat dit gegeven niet kan worden nagegaan. In ieder geval dient ook te worden vastgesteld dat deze elementen door

verzoeker als dusdanig niet werden aangebracht bij het bestuur als zijnde elementen die zich zouden verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Verder betreffen deze andermaal een gedrag dat van eenieder die in België verblijft kan worden verwacht. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk op welke wijze het gegeven dat de echtscheiding nog niet is uitgesproken en de echtgenoten nog een wettelijk verplichte bedenktijd hebben, afbreuk vermag te doen aan de beoordeling in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door voormelde elementen niet te weerhouden opdat het verblijfsrecht kon worden behouden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder, bij zijn onderzoek van de elementen vervat in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden.

Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich vooreerst op het privéleven dat hij in België opbouwde. Wat dit ingeroepen privéleven betreft, dient opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde verder in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde banden met België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. In zoverre verzoeker verwijst naar het privéleven van zijn echtgenote, dient te worden opgemerkt dat verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM slechts dienstig in eigen naam kan opwerpen en niet ten aanzien van een persoon die noch het voorwerp van de bestreden beslissingen uitmaakt, noch als verzoekende partij optreedt in huidig geschil.

In zoverre verzoeker zich tevens op zijn gezinsleven met zijn echtgenote beroept, nu zij nog niet uit de echt zijn gescheiden, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel element naar voor brengt waaruit blijkt dat hij thans nog daadwerkelijk enig actueel gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote. Verzoeker en diens echtgenote leven sinds mei 2012 niet langer samen, verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout waaruit blijkt dat de zitting met betrekking tot de echtscheiding op 30 mei 2013 zal plaatsvinden en uit verklaringen opgenomen in het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker of diens echtgenote de intentie hebben alsnog aan hun huwelijk vast te houden.

Zelfs indien alsnog enig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen, en in zoverre de bestreden beslissingen als een inmenging van het openbaar gezag in het privé- en/of gezinsleven van verzoeker dienen te worden beschouwd, merkt de Raad op dat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een kennelijk onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en de overheid is verder geen sprake. Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat zijn verblijfstoestand gedurende de eerste drie jaar precair was en verbonden aan voorwaarden, met name de verderzetting van zijn huwelijksleven. Verder heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voorafgaand aan de beëindiging van het verblijfsrecht de persoonlijke situatie van verzoeker onderzocht en beoordeeld of deze situatie een beëindiging van het verblijfsrecht en een terugkeer naar het

herkomstland verhinderde. Verzoeker brengt ook geen concrete, met een begin van bewijs gestaafde elementen aan die een verderzetting van het privé- en/of gezinsleven in het land van herkomst zouden verhinderen.

Gelet op bovenstaande kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat, gelet op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenleven en dat de echtscheidingsprocedure is opgestart er evenmin nog sprake is van een gezinscel tussen beiden.

Terwijl overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel een evenwichtige beoordeling dient te worden gemaakt van alle belangen die betrokken zijn bij de beslissing.

Dat verzoeker in de eerste plaats wijst, op hetgeen hierboven reeds werd gesteld.

Dat verzoeker hier echter nog een en ander wenst toe te voegen en te benadrukken.

Voor de goed orde herhaalt verzoeker dat het echtscheidingsvonnis tussen hem en zijn echtgenote tot op heden niet werd uitgesproken.

Bovendien dient de nadruk erop te worden gevestigd dat verzoeker, ondanks het feit dat betrokken partijen niet meer samenwonen, zijn echtgenote nog wel onderhoudt door het betalen van een maandelijkse onderhoudsuitkering van 200,00 euro, zodat de genomen beslissing uiteraard ook hierop zijn repercussies zal hebben.

Dat verzoeker bovendien tevens wenst op te merken dat mannen en vrouwen die zich in een gelijkaardige positie als de zijne bevinden, volledig overgeleverd dreigen te worden aan de willekeur van hun partner.

Eén en ander is uiteraard geen motiverende factor op het vlak van inburgering en dus ook voor het land waar deze personen zich wensen te integreren, doch dit geheel terzijde... .

Verzoeker heeft zich altijd ten volle ingezet om aan zijn integratie te werken, doch alle inspanningen ten spijt wordt hij nu afgestraft op het feit dat zijn echtgenote het huwelijk tussen haar en verzoeker niet langer wenst te behouden, hetgeen een persoonlijke keuze van de echtgenote in kwestie betreft en geenszins de keuze is van verzoeker.

Met de belangen van verzoeker wordt hier duidelijk onvoldoende rekening gehouden, gelet op de door hem geleverde inspanningen, zowel op sociaal vlak als op de arbeidsmarkt. [...]”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker verwijst voornamelijk naar de elementen zoals hij deze reeds naar voor bracht in het kader van de uiteenzetting van zijn eerste middel, met name dat de echtscheiding nog niet werd uitgesproken, dat hij een onderhoudsuitkering betaalt aan zijn echtgenote en dat hij zich steeds ten volle heeft ingezet om zich te integreren. Zoals reeds opgemerkt bij de bespreking van het eerste middel maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk op welke wijze het gegeven dat de echtscheiding nog niet is uitgesproken afbreuk vermag te doen aan het gevoerde onderzoek in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Waar hij verwijst naar de door hem betaalde onderhoudsuitkering, werd verder reeds vastgesteld dat enkel blijkt dat verzoeker door de rechter is opgelegd deze te betalen, doch zonder dat effectieve bewijzen voorliggen dat verzoeker deze betalingen doet. Evenmin blijkt dat

verzoeker dit gegeven voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen voorlegde aan het bestuur als gegeven dat zich zou verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen. Aldus blijkt geenszins dat hiermee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Daarnaast maakt verzoeker ook niet op concrete wijze aannemelijk waarom dit gegeven zich zou verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Verder werd bij de bespreking van het eerste middel ook reeds vastgesteld dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen van (inspanningen tot) integratie waaronder onder meer zijn tewerkstelling.

Wat verder verzoekers grief betreft dat hij volledig is overgeleverd aan de eenzijdige keuze van zijn echtgenote om een einde te stellen aan hun huwelijk, wijst de Raad erop dat verzoeker behoorde te weten dat zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie (tijdelijk) verbonden was aan voorwaarden. Er dient daarbij te worden benadrukt dat artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid heeft gelaten opdat in bepaalde gevallen alsnog geen einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht, nu op basis van deze wetsbepaling tevens rekening wordt gehouden met de specifieke persoonlijke situatie van het betreffende familielid. Wat dit onderzoek betreft, heeft verzoeker evenwel niet aangetoond dat verweerder met bepaalde stukken of gegevens ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden of dat deze niet op zorgvuldige wijze tot zijn beslissing zou zijn gekomen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS